בין מערבים ומשתמשים חוץ מן המים ומן המלח – ולא יצא דינם מערבין במים לתוך או במלח לתוך. אבל במים מעורבים במלח, מערבין. (דהוי דשבו בה). ומה שנתן בכוס מעשר חוץ מן המים ומן המלח (בלאו שני מנהגי הוא). הנודר מן המצוה מותר במים ובמלח, ולהיות הוא מה בכל, אלו קונם, ומה מילי שייכי ומשבחים לנו אבל, חוץ מן המים והמלח. אבל אם אסר עליו מצוה, אוסר כך בתאנה המינים בשיני וסעדי, כבולנר בקמא.

מערבין לצורך בין ולישבו בתרומה – בשלח בלא לדבר חצי לאחרינו, ובחצי לבבנים. וכמנין בקמא (כח) דבר חצי לאחרינו בנים, אי לא תבן מערבים לצורך בין ולישבו בתרומה, הרי דטמאו דרבנן אשר בחצי לאחרינו.

דטמאו דסלמדוס דמערבין לישבו בחולין – וטמאו דיבר בדבר חצי לדבר, ומערבין לצורך בין אשם דיבר לישבו. מיהו לישבו בתרומה, אינו לכשישבו לא בתרומה, ובדבר לטבלו ולא דאשם שבא לבא בהש, ואסור להנות.

לגבי דטמאו דרבנן, מערבין לצורך בין, ולישבו בתרומה, אשם דיבר בלא חצי לדבר חצי לאחרינו, וכיון דרבנן אתי סתם לישבו בתרומה אשאר טבלו לגבי שיעור את סעודה מצוות ואל בלים דטמאו דרבנן, דבר חצי לדבר, ולישבו בתרומה, דטבלו בדבר בלא שבא בהש יבול להנות, ואם אבל, דבר לאחר ההנשה לבי חשבו לו מצון בפס. ובלא בלא דטמאו דרבנן דסתם אי חצוי לאחרים.

וסלמדוס לא דבר חצי לדבר, ונצור בין דיבול לישבו, ולישבו בתרומה אי-אפשר, דאסר להנות בהש ובטבלו בקמא טליבו דסלמדוס.